

Arrest

nr. 241 837 van 2 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 22 juli 2020 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient, samen met haar zus, op 3 juni 2015 een eerste beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden. Op 15 december 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 29 april 2016 bij arrest nr. X.

Op 23 augustus 2016 dient verzoekster, samen met haar zus, een tweede beschermingsverzoek in. Op 20 februari 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname' van dit beschermingsverzoek. Verzoekster gaat niet in beroep.

Op 4 juli 2018 dient verzoekster, samen met haar zus, een derde beschermingsverzoek in. Op 30 november 2018 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk. Verzoekster gaat niet in beroep.

Op 1 oktober 2019 dient verzoekster, samen met haar zus, een vierde beschermingsverzoek in.

Op 7 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij het vierde beschermingsverzoek van verzoeksters zus onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep dat haar zus hiertegen indient, wordt verworpen bij arrest van 2 oktober 2020 met nr. X.

Eveneens op 7 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij het vierde beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 21 oktober 1997 in Adhamiya (Bagdad) geboren. Op het moment van uw eerste verzoek om internationale bescherming was u minderjarig. U bent een sjiïet van Arabische origine en woonde in Saidiya te Bagdad. Rond 2008 heeft uw vader jullie gezin verlaten. Sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen en woonde u in de Tujar wijk in Shaab te Bagdad. U ging naar school tot het vierde middelbaar. Uw zus [B.S.K.A.S.] [...] had een relatie met een zekere [M.]. Hij kwam om haar hand vragen bij uw ooms en broer. Dit werd door hen afgewezen. In april 2015 werd uw zus samen met [M.] op straat gezien door uw oom. Er ontstond ruzie en uw oom en [M.] vochten met elkaar. Uw zus kwam hierna huilend naar huis. Uw moeder vreesde dat uw ooms uw zus iets zouden aandoen, dus maande ze haar aan zich te gaan verschuilen bij haar werkgeefster, de zus van [M.]. Diezelfde dag nog kwamen uw ooms bij u thuis op zoek naar uw zus. Ze zeiden tegen uw moeder dat uw zus gedood zou worden als ze niet zou terugkeren. Om te vermijden dat u dezelfde fouten zou begaan als uw zus besloten ze dat u zou worden uitgehuwelijkt aan uw neef. U ging dan samen met uw moeder naar het werk van uw zus. Van daaruit vertrokken u en uw zus samen naar een collega van uw zus. Jullie bleven daar iets minder dan een maand. U en uw zus hebben Irak verlaten op 21 mei 2015. Jullie kwamen in België aan op 3 juni 2015 en verzochten hier op diezelfde dag een eerste maal om internationale bescherming. Ter staving van uw eerste verzoek legde u kopieën van volgende documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 15/8/12) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 11/11/11). U legde tevens vertalingen van beide documenten voor.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 15 december 2015 in hoofde van uzelf en uw zus een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 29 april 2016 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. Uw beroep werd op 7 juli 2016 door de Raad van State verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw zus op 23 augustus 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Jullie verwezen naar de asielmotieven die jullie naar aanleiding van de eerste asielpcedure al uiteenzetten. U herhaalde dat uw zus een verboden relatie had met [M.]. Zelf dreigde u vervolgens aan een neef te worden uitgehuwelijkt. Bij een terugkeer naar Bagdad zouden jullie door jullie ooms worden gedood. Ter staving van jullie tweede verzoek legde uw zus enkele bijkomende documenten neer. Het betrof een brief waaruit moest blijken dat haar vriend [M.] door zijn stam verstoten werd, foto's van de winkel van [M.], foto's van enkele borden met straatnamen en vier internetartikels met betrekking tot de algemene situatie van vrouwen in Irak.

Op 20 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag'. Ook het tweede verzoek van uw zus werd niet in overweging genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende samen met uw zus op 4 juli 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat u dreigberichten kreeg van uw broer via Messenger omwille van de problematiek die u aanhaalde in uw eerste verzoek. Daarnaast legt u nogmaals een kopie van de verstotingsbrief van [M.] voor. U geeft aan goed geïntegreerd te zijn, de taal te kennen en een diploma in België te hebben behaald. Ten slotte haalt u uw seksuele relatie met uw in België wonende Irakese vriend aan als vrees niet naar Irak terug te kunnen keren.

Op 30 november 2018 werd uw verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Het verzoek van uw zus werd evenmin ontvankelijk bevonden. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 1 oktober 2019 uw huidige en vierde verzoek om internationale bescherming in. Ook uw zus diende op dezelfde dag een vierde verzoek in. U stelt nog steeds te vrezen gedood te worden door uw broer. Op 25 april 2019 werd de Iraakse vriend van uw zus door uw broer [A.] gedood. [A.] werd hierna opgepakt en opgesloten. In de Arabische cultuur is het tevens een misdaad om als meisje het land te ontvluchten. Er werd een arrestatiebevel tegen uw zus uitgevaardigd naar aanleiding van het feit dat ze u ontvoerd zou hebben.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: de overlijdensakte van de vriend van uw zus, het gerechtelijk en politieel dossier hieromtrent, een medisch attest in verband met de slagen die door uw ooms aan uw moeder werden toegebracht, een tegen uw zus gericht arrestatiebevel, screenshots van haar Instagram, een psychologisch attest in verband met u, een brief van uw advocaat en Iraakse wetsartikels.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In de beslissing van 15 december 2015 merkte het CGVS onder meer op dat er ernstige twijfels rezen bij de waarachtigheid van de door uw zus en uzelf ingeroepen vluchtmotieven. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden relatie van uw zus met [M.] en kon er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die hiervan het gevolg zouden zijn geweest. Hierbij werd nog opgemerkt dat u zelf bijzonder vage verklaringen aflegde over de problemen die u zou hebben gekend omwille van deze beweerde relatie, in casu over de claim dat u uitgehuwelijkt zou worden. Hoewel u bij uw verzoekschrift van 15 januari 2016 enkele bijkomende documenten voegde (foto's, kopie van een identiteitskaart, enkele niet vertaalde stukken waaronder een brief van uw moeder), kwam de RvV in zijn arrest van 29 april 2016 eveneens tot de conclusie dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is. Het cassatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen.

Bijgevolg staat de beoordeling van uw eerste verzoek vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Evenmin beschikte het CGVS over dergelijke elementen. De foto's van een winkel en van enkele straatnamen, waarvan het CGVS zich afvroeg hoe dergelijke foto's de problemen met uw oom zouden kunnen aantonen, kenden geen bewijswaarde. Wat betreft de door u voorgelegde internetartikels waarin werd geschreven over problemen waarmee vrouwen in Irak kunnen worden geconfronteerd (vrouwenhandel, prostitutie, seksueel geweld, verkrachting, eremoord, etc.) merkte het CGVS op dat u zelf niet aannemelijk heeft gemaakt dat u met dergelijke problematiek te maken kreeg of dat er aanwijzingen zijn dat dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw derde verzoek om internationale bescherming werd tevens niet-ontvankelijk verklaard. Jullie gaven immers geen duidelijk zicht op de gebeurtenissen die zich concreet zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit Irak. Hoewel u wel nog contact onderhield met uw moeder beweerde uw zus niet geïnteresseerd te zijn in zulke details. De stukken die u toen voorlegde hadden geen enkele bewijswaarde. Er werd besloten dat uw vluchtaanleiding en het feit dat u uit een extremistische familie afkomstig zou zijn, als compleet ongeloofwaardig dient te worden beschouwd.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige en vierde verzoek om internationale bescherming en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in uw eerdere verzoeken reeds hebt uiteengezet, met name de problemen die u zou ondervinden omwille van de verboden relatie van uw zus en het samen met uw zus naar het buitenland vluchten, moet worden beklemtoond dat uw eerdere verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

U stelt nu dat de vriend van uw zus gedood zou zijn door uw broer omwille van hun verboden relatie. Allereerst kan wat dit betreft worden aangehaald dat reeds in uw eerste verzoek werd geoordeeld dat geen geloof werd gehecht aan deze relatie. De vermeende moord ligt in het verlengde hiervan en kan dus ook niet als geloofwaardig worden beschouwd. Het is bovendien zeer bevreemdend dat jullie eerst gedurende jaren niets te weten kwamen over hoe het de vriend van uw zus nog verging en dat hij nu zoveel jaren later ineens gedood zou zijn door uw broer. Maar zelfs als hier al geloof aan zou kunnen worden gehecht, hetgeen voor alle duidelijkheid niet het geval is, dan nog moet worden gewezen op het feit dat uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten blijkt dat uw broer naar aanleiding van de vermeende moord op de vriend van uw zus zou zijn gearresteerd en opgesloten. Dit vormt dan ook een indicatie dat de Iraakse autoriteiten in casu eermoord niet gedogen. Er wordt in de door u neergelegde stukken immers expliciet melding gemaakt van eerwraak. Er kan dus worden van uit gegaan dat in dergelijke gevallen de bescherming van de Iraakse autoriteiten kan worden ingeroepen.

Met betrekking tot de nieuwe bewijsstukken die u aanbrengt dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Documenten hebben immers enkel een bewijswaarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier geenszins het geval is, zoals blijkt uit de motiveringen aangaande uw vorige verzoeken. De overlijdensakte van de vriend van uw zus en het gerechtelijk en politieel dossier hieromtrent, kunnen de bij uw eerdere verzoeken gerezen twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de vermeende relatie van uw zus niet herstellen. Integendeel, in de overlijdensakte staat dat de familienaam van haar vriend [A.B.] was, terwijl ze ten tijde van jullie eerste verzoek verklaarde dat het [A.O.] was (CGVS 15/14694X eerste verzoek - p.8). Dit bevestigt nogmaals de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de vermeende relatie van uw zus. Daarenboven gaat het louter om kopieën, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en

zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovenstaande opmerkingen zijn ook van toepassing op het medisch attest in verband met uw moeder en het tegen uw zus gerichte arrestatiebevel. Het is tevens zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat in het medisch attest melding wordt gemaakt van de namen van de personen die uw moeder verwond zouden hebben. Dit is een hoogst ongebruikelijke gang van zaken. Van een arts wordt immers verwacht dat hij de specifieke verwondingen op een objectieve manier beschrijft, niet dat hij speculaties maakt over de vermeende daders. Bovendien kan hij hiervoor enkel afgaan op de verklaringen van de betrokkene. Zulk attest kan in ieder geval niet als een sluitend bewijs worden gezien voor de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Wat betreft het arrestatiebevel kan bijkomend nog worden aangehaald dat dit reeds dateert van 26 juni 2015, nog voor uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u dit pas in uw huidige verzoek, vier jaar later, voorlegt. Het psychologisch attest beschrijft weliswaar uw psychische toestand, doch vormt dit attest geen begin van bewijs voor de omstandigheden waarin u deze psychische aandoeningen opliep. Een hulpverlener doet vaststellingen over de mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij moet daarenboven nogmaals op worden gewezen dat, gelet op voorgaande vaststellingen, de door u aangevoerde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Uit het loutere gegeven dat u psychologische problemen kent en in dit kader een psychologisch attest hebt neergelegd, kan niet afgeleid worden dat jullie asielaanvraag zou berusten op de waarheid. Vermits u nalaat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin u psychologische problemen hebt opgelopen, laat u het Commissariaat-generaal niet toe kennis te nemen van de ware toedracht van deze omstandigheden. De brief van uw advocaat en de Iraakse wetsartikelen kunnen tevens niet aanzien worden als bewijsstukken met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Irak.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

SIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de

paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Het door u neergelegde psychologisch attest van 19 november 2019 waarin onder meer gewag wordt gemaakt van trauma, depressie en suïcidegedachten, toont niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het door u neergelegde stuk blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. Het feit dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/9, 57/6/2 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Bij het nieuwe verzoek legde verzoekster een brief van haar raadsman neer die als titel droeg “nieuwe elementen + bijzondere procedurele noden” (stuk 3) en die als volgt aanving:

“Er zijn verschillende nieuwe elementen voorhanden die, overeenkomstig artikel 51/8 en artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980, de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeksters in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Deze elementen worden toegelicht in voorliggend schrijven, evenals de bijzondere procedurele noden van [R.], in de zin van artikel 48/9 van de wet van 15.12.1980.”

In bijlage werd een omstandig rapport van verzoeksters psycholoog en psychiater neergelegd (bijlage 11 bij stuk 3). Over de bijzondere procedurele noden van verzoekster werd in de brief het volgende toegelicht:

“C. Bijzondere procedurele noden van [R.]

Tijdens haar tweede gehoor, op 9.10.2018, begon [R.] bij de aanvang van het gehoor meteen spontaan over de zware depressie waaraan ze toen leed. Het kan gelezen worden als een noodkreet, maar één die niet opgepikt werd.

Verzoekster wordt sinds juni 2019 opgevolgd door een psycholoog en een psychiater van het geestelijk gezondheidscentrum Ulysse. Zij stelden vast dat [R.] zich bij haar aanmelding in een “extreem zorgwekkende toestand bevond, met zelfmoordgedachten [...] en een reëel risico dat ze tot zelfmoord zou overgaan” (stuk 11, vrije vertaling).

[R.]'s psycholoog en psychiater stellen vast dat (stuk 11, vrije vertaling):

“Mevrouw [A.S.] is een jonge vrouw die traumatische symptomen vertoont, evenals een zware depressie, waarmee rekening moet worden gehouden bij de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming.”

In het zeer gedetailleerde attest beschrijven [R.]'s psycholoog en psychiater de verschillende symptomen die zij vertoont, alsook de oorzaak van haar psychologische kwetsbaarheid. Het conflict met haar familie die aan de oorsprong ligt van de vlucht van zij en haar zus uit Irak, een enorm schuldgevoel ten aanzien van haar moeder in de nasleep van dit conflict, en een woede omwille van het onrecht dat zij ervaart omwille van het “vrouw-zijn” spelen daarin een belangrijke rol. Haar psychologische toestand is bijgevolg inherent gelinkt aan de kernelementen die haar nopen tot het verzoeken van internationale bescherming.

Haar psycholoog en psychiater besluiten dat (stuk 11, vrije vertaling):

“Door haar psychologische profiel, haar jonge leeftijd, het traumatische beeld dat ze vertoont, de emotionele uitbarstingen die haar regelmatig overvallen en het gevoel van onrecht waarvan ze

doordringt is, is een psychologische ineenstorting sterk te vrezen, of zelfs het overgaan tot zelfmoord. Haar intelligentie en opleidingsniveau mogen niet verward worden met haar kwetsbaarheid. Het is van essentieel belang dat de asielautoriteiten hiermee rekening houden bij het onderzoek van haar verzoek om bescherming en een setting voorzien die aangepast is aan de psychologische kwetsbaarheid van deze jonge vrouw.”

De wet van 15.12.1980 voorziet thans in de expliciete plicht om rekening te houden met de bijzondere procedurele noden van verzoekers om internationale bescherming (artikel 48/9).

Uit het psychiatrisch attest in bijlage volgt duidelijk de nood aan bijzondere procedurele noden van [R.]”

Ook tijdens haar interview bij de DVZ gaf verzoekster aan dat ze last heeft van psychische problemen.

De motivering van de bestreden beslissing vangt als volgt aan:

(...)

Niks wijst er op dat het psychiatrisch rapport en de brief van verzoeksters raadsman, waarin expliciet verzocht werd rekening te houden met de bijzondere procedurele noden van verzoekster, inhoudelijk onderzocht werden.

Integendeel, er wordt zonder meer geoordeeld dat er “géén bijkomende elementen” zijn die een nieuw licht werpen op haar bijzondere procedurele noden.

Tegenpartij heeft op bijzonder onzorgvuldige wijze gehandeld door te oordelen dat er geen nieuwe elementen voorliggen betreffende haar bijzondere procedurele noden, terwijl haar aandacht er expliciet op gevestigd werd in de brief van verzoeksters raadsman.

Verzoeksters nieuwe verzoek werd niet grondig onderzocht.

Dit betreft een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 48/9 van de wet van 15.12.1980, samen gelezen met de andere bepalingen ingeroepen in het middel.

Verzoeksters psychiater en psycholoog bevestigen nogmaals verzoeksters nood aan bijzondere procedurele waarborgen in een reactie op de beslissing (stuk 5 - vrije vertaling):

“Wij ondergetekende [C.G.], psycholoog, en [R.B.], psychiater bij geestelijke gezondheidscentrum Ulysse, attesteren dat wij mevrouw [A.S.R.], geboren op [...] in Irak, ontvangen in het kader van een psychotherapeutische en psychiatrische opvolging door onze dienst, begonnen op 28/6/2019. Dit document is bedoeld als aanvulling op het gedetailleerde certificaat dat op 19 november 2019 is opgesteld naar aanleiding van de beslissing van het CG VS over de nietontvankelijkheid van de zaak.

Het lijkt ons van fundamenteel belang dat de asielinstanties rekening houden met de opinie van specialisten in de geestelijke gezondheidszorg, die zijn opgeleid en als enige bevoegd zijn op dit gebied, over de behoeften van een persoon om te genieten van een aangepaste setting. Aangezien dergelijk advies bestaat in het geval van mevrouw [A.S.], vragen wij om rekening te houden met de evaluatie die gemaakt werd. [...]

Tot slot willen we nog eens de nadruk leggen op de huidige kwetsbaarheid van deze jonge vrouw en het risico dat ze zelfdestructieve daden stelt. We herinneren aan de massale aanwezigheid van suïcidale ideeën als alternatief, in haar psyche, om te ontsnappen aan het onrecht en de mishandeling waaraan ze opnieuw zou worden blootgesteld.

Het is van essentieel belang dat de asielautoriteiten rekening houden met de elementen die in de gespecialiseerde beoordeling van de geestelijke gezondheid van mevrouw [A.S.] naar voor komen. ”

Dit klemmt des te meer nu uit de verdere motivering van de bestreden beslissing volgt dat tegenpartij de psychologische problemen van verzoekster helemaal niet betwist (bestreden beslissing p.3: “Vermits u nalaat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin u psychologische problemen hebt opgelopen, laat u het Commissariaat-generaal niet toe kennis te nemen van de ware toedracht van deze omstandigheden.”).

Tegenpartij heeft kennelijk onzorgvuldig gehandeld door de informatie die voorligt niet te betrekken in de evaluatie van haar nood aan bijzondere procedurele waarborgen, in strijd met artikel 48/9 van de wet van 15.12.1980.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Eerste onderdeel

Verzoekster en haar zus dienden hun nieuwe verzoek tot internationale bescherming in, nadat de ex-vriend van [B.], [M.], vermoord werd door hun broer, [A.]. Zij legden een groot aantal documenten neer betreffende de arrestatie en het onderzoek dat gestart werd tegen hun broer.

Tegenpartij weigert te geloven dat die moord gebeurd is, aangezien dit in het verlengde ligt van de verklaringen die eerder ongeloofwaardig werden bevonden:

“U stelt nu dat de vriend van uw zus gedood zou zijn door uw broer omwille van hun verboden relatie. Allereerst kan wat dit betreft worden aangehaald dat reeds in uw eerste verzoek werd geoordeeld dat geen geloof werd gehecht aan deze relatie. De vermeende moord ligt in het verlengde hiervan en kan dus ook niet als geloofwaardig worden beschouwd. ”

Dergelijke benadering is problematisch in het licht van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 en artikel 3 EVRM.

Immers, verzoekster en haar zus leggen thans nieuwe documenten neer die aantonen dat er een belangrijke ontwikkeling plaatsvond in Irak en die hun eerdere verklaringen net kracht bijzet.

Het betreft een groot aantal documenten van officiële Irakese instanties met betrekking tot de moord op [M.], de arrestatie van hun broer [A.] en het onderzoek dat naar aanleiding van de moord werd geopend. Deze documenten kunnen niet zomaar uit het onderzoek naar hun risico op vervolging geweerd worden, omwille van het feit dat tegenpartij voordien geen geloof hechtte aan de relatie tussen verzoekster en [M.]. Dat klemt des te meer aangezien dit ongeloof gegrond was op de (bijzonder stereotype) vooronderstelling van tegenpartij dat een jonge sjiiitische Iraakse vrouw geen relatie zou beginnen met een soennitische jongeman tegen de wil van haar familie in (weigeringsbeslissing CGVS van 15.12.2015):

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet kunt overtuigen dat u in Irak een relatie had waardoor u uiteindelijk de problemen zou hebben gekend die u noopten het land te verlaten. Zo blijkt uw gedrag in Irak niet te stroken met het feit dat uw relatie een ernstig risico inhield. U verklaart expliciet dat u op voorhand wist dat uw familieleden niet akkoord zouden zijn met uw relatie. U beweert dat in uw familiale context binnen de familie diende te worden gehuwd (nochtans zijn uw eigen ouders geen familieleden van elkaar, maar, zo zegt u, zij huwden reeds lang geleden).

Daarenboven was uw partner soenniet, hetgeen zeker niet door de beugel kon. U haalt aan dat u het desondanks toch wilde proberen, uw relatie was immers een lotsbestemming, u kon er niets aan doen. Door in deze context zondermeer samen met [M.] in alle openbaarheid op straat te verschijnen, nadat uw familieleden hadden te kennen gegeven dat ze niet wilden dat u een relatie had met [M.] en ondanks het verbod van uw ooms nog te gaan werken, stelde u zich wel aan een groot risico bloot om te worden betrappt. Hetgeen uiteindelijk ook gebeurde (CGVS p. 10-13).

Rekening houdend met de ernstige opmerkingen van uw familieleden is het weinig geloofwaardig dat u ervoor koos om toch nog samen op straat rond te lopen in de buurt van uw werk. Gezien dit incident de aanleiding van uw vlucht uitmaakte, rijzen bijgevolg ernstige twijfels over de waarachtigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.”

Deze argumentatie, die op (stereotype) vooronderstellingen van tegenpartij steunt, kan niet opwegen tegen de nieuwe bewijsdocumenten die thans voorliggen. In ieder geval kan deze argumentatie niet gehanteerd worden om deze nieuwe bewijzen uit het onderzoek te weren. Door dit wel te doen heeft tegenpartij kennelijk onzorgvuldig gehandeld, in strijd met artikels 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15.12.1980, samen gelezen met de bepalingen ingeroepen in het middel.

Tweede onderdeel

In de eerste weigeringsbeslissing die tegenpartij nam op 15.12.2015 ten aanzien van verzoekster werden haar verklaringen niet geloofwaardig bevonden. Daarbij werd benadrukt dat:

“Bovendien kunt u geen bewijsstukken voorleggen om de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te staven.”

In de bestreden beslissing staat te lezen dat:

“Met betrekking tot de nieuwe bewijsstukken die u aanbrengt dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Documenten hebben immers enkel een bewijswaarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier geenszins het geval is, zoals blijkt uit de motiveringen aangaande uw vorige verzoeken. ”

Kortom: het gebrek aan bewijsstukken was een belangrijke reden om verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig te achten. Nu verzoekster veel bewijsstukken neerlegt, worden deze geacht zonder bewijswaarde te zijn, omdat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is. Het betreft een cirkelredenering. Dit is een kennelijk gebrekkige motivering, die een bijzonder zware impact heeft op verzoekers rechten onder het EVRM en de wet van 15.12.1980. Dergelijke cirkelredenering ontnemt verzoekster immers de mogelijkheid om überhaupt bewijselementen aan te voeren voor haar asielrelaas: nu haar asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht, mede bij gebrek aan bewijs, kunnen de documenten die zij neerlegt niet als bewijs dienen. Nochtans gaf tegenpartij in haar eerste negatieve beslissing zelf aan dat bewijsdocumenten mogelijks tot een andere conclusie hadden kunnen leiden.

De bestreden beslissing is manifest gebrekkig gemotiveerd en schendt artikel 57/6/2 samen gelezen met artikels 58/3 en 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

Dergelijke redenering is bovendien strijdig met artikel 3 EVRM.

Tegenpartij heeft immers niet gehandeld als een voorzichtig en zorgvuldig handelende asielinstantie die rekening houdt met verzoeksters waarborgen onder artikel 3 EVRM en de duidelijke richtlijnen van het Europees Hof daaromtrent.

Gelet op het absoluut karakter van artikel 3 EVRM, hebben verzoekster en haar zus als verzoekers voor internationale bescherming recht op een grondig ex nunc onderzoek van hun nieuwe verzoek, rekening houdend met alle nieuwe elementen (EHRM (Grote Kamer), F.G. t. Zweden, nr. 43611/11 van 25.3.2016, §115).

Het is bovendien vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het vaak nodig is om verzoekers om internationale bescherming het voordeel van de twijfel te geven (EHRM (Grote Kamer) J.K. t. Zweden, nr. 59166/12 van 23.8.2016, §§93-97). Wat de individuele omstandigheden betreft, stelt het Hof dat het aan de verzoek(st)er is om bewijselementen aan te brengen (J.K. t. Zweden (GK), 59166/12, 23.8.2016, §96). Echter, de asielinstanties moeten daarbij wel rekening houden met de moeilijkheden die een verzoek(st)er kan ondervinden om bewijselementen te vergaren, anders zouden hun rechten gewaarborgd door artikel 3 EVRM uitgehold worden (Ibid., §97).

Eenmaal de verzoek(st)er aan haar of zijn medewerkingsplicht is tegemoet gekomen door haar of zijn individuele omstandigheden zo goed mogelijk te staven met documenten, is het aan de asielinstanties om deze op zorgvuldige wijze te onderzoeken. De asielinstanties moeten zich inderdaad zo zorgvuldig mogelijk opstellen bij het onderzoeken van de documenten die de verzoek(st)er om internationale bescherming neerlegt, gelet op het belang om artikel 3 EVRM te waarborgen (Singh e.a. t. België, 33210/11, 2.10.2012, §§100-103). In de beslissing Basra t. België (47232/17, 10.7.2018) herinnerde het Europees Hof nogmaals aan het belang van die rechtspraak en meer bepaald aan het belang om documenten die de twijfel kunnen wegnemen die tijdens een eerste verzoek bestond, bijzonder grondig te onderzoeken.

De cirkelredenering die tegenpartij hanteert, getuigt op zich van het feit dat tegenpartij bijzonder onzorgvuldig te werk gaat bij het onderzoeken van de (vele) documenten die verzoekster ter ondersteuning van haar nieuwe verzoek heeft neergelegd, in strijd met artikel 3 EVRM en de andere bepalingen geïndiceerd in het middel."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Eerste onderdeel

In de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat zelfs al zou de moord werkelijk plaatsgevonden hebben, dan blijkt dat hun broer naar aanleiding van die moord gearresteerd en opgesloten is, wat een indicatie vormt dat de Iraakse autoriteiten eremoord niet gedogen.

Er kan dus van uit gegaan worden dat in dergelijke gevallen de bescherming van de Iraakse autoriteiten kan ingeroepen worden.

Deze redenering is problematisch omwille van verschillende redenen.

Ten eerste, negeert tegenpartij dat verzoekster en haar zus steeds een vrees hebben ingeroepen ten aanzien van hun mannelijke familieleden, meer bepaald hun broer én nonkels. Naar aanleiding van hun laatste verzoek werd expliciet vermeld dat (stuk 3, p7):

"Verzoeksters vrezen overigens niet enkel hun broer, maar eveneens hun drie nonkels, die even extreem zijn. "

Tegenpartij, die de brief van verzoeksters raadsman niet blijkt gelezen te hebben, antwoordt daar niet op.

Ten tweede, kan die overweging niet volstaan om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging hebben, indien die moord werkelijk plaatsvond. Integendeel, het is immers zover kunnen komen dat hun broer [M.] vermoord heeft. Men kan zich dus wel degelijk vragen stellen bij de mate van bescherming tegen eerwraak.

Gerechtelijke vervolging nadat de persoon vermoord werd, is uiteraard weinig effectief voor de persoon in kwestie. Dit klemt des te meer nu de drie nonkels die verzoekster en haar zus evenzeer vrezen nog steeds op vrije voet zijn.

De redenering van tegenpartij kan niet overtuigen."

Vervolgens stelt verzoekster dat de stelling van de verwerende partij lijnrecht ingaat tegen de meest recente bronnen over Irak, waaronder richtlijnen van het UNHCR en EASO, die getuigen van het gebrek aan effectieve bescherming tegen eerwraak. Deze bronnen werden uitgebreid geciteerd en besproken in de brief van verzoeksters raadsman, die de verwerende partij volgens verzoekster niet heeft onderzocht (stuk 3). In deze brief werd gesteld dat de handelwijze van verzoeksters mannelijke familieleden in Irak allesbehalve een unicum betreft en dat eerwraak omwille van gemengde relaties en omwille van het weigeren van een gearrangeerd huwelijk een veelvoorkomend probleem is. Daarbij werd geciteerd uit het rapport van EASO van maart 2019 *"Iraq - Targeting Individuals"* en de *"International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq"* van UNHCR van mei 2019. In deze rapporten wordt gesteld dat gemengde (soennitische / sjiitische) koppels sinds het toenemend sektarisch geweld minder worden aanvaard en het slachtoffer kunnen worden van vervolging en eerwraak in Irak. Volgens deze rapporten kan, aldus verzoekster, ook het weigeren van een geregeld huwelijk, zoals haar zus deed, aanleiding geven tot eerwraak. UNHCR besluit daarom in zijn Richtlijnen van mei 2019 dat vrouwen die het risico lopen het slachtoffer te worden van geweld ingegeven door eerwraak waarschijnlijk nood hebben aan internationale bescherming. Uit het voorgaande besluit verzoekster dat zowel zij als haar zus een risicoprofiel hebben om het slachtoffer te worden van eerwraak door hun mannelijke familieleden.

De moord op M. illustreert volgens verzoekster waartoe hun mannelijke familieleden in staat zijn om de smet op de familie-eer te wreken.

Zij zet verder uiteen:

"Zowel hun nonkels als hun broer zijn betrokken bij een militie, Saray al-Salam, een splintergroep van het Mehdi-leger waar ze vroeger bij betrokken waren. Verzoeksters vrezen dat hun broer, die thans gevangen zit, door zijn banden met de militie vroegtijdig vrij zal kunnen komen. Verzoeksters vrezen overigens niet enkel hun broer, maar eveneens hun drie nonkels, die even extreem zijn. Uit de citaten uit de rapporten van EASO en UNHCR volgt overigens dat de Iraakse staat weinig tot geen bescherming biedt of kan bieden tegen geweld ingegeven door eerwraak.

Verzoeksters die vervolging vrezen door hun extreem traditionele mannelijke familieleden in Irak en geen beroep kunnen doen op een effectieve bescherming hiertegen door de Iraakse autoriteiten, dienen daarom als vluchteling erkend te worden."

De zeer summiere motivering van de bestreden beslissing op dit punt, waarin besloten wordt dat de Iraakse autoriteiten bescherming kunnen bieden tegen eerwraak (nadat iemand vermoord werd...), houdt geen stand gelet op deze rapporten. Deze werden niet onderzocht door tegenpartij. Zij heeft haar beslissing kennelijk gebrekkig gemotiveerd en minimaliseert het risico op vervolging van de twee zussen, in strijd met de bepalingen gevisieerd in het middel."

In een tweede onderdeel licht verzoekster dat zij en haar zus ook hadden aangegeven vervolging te vrezen omwille van een verwesterd profiel en Instagram. Zij licht toe:

"De vluchtmotieven van verzoeksters zijn inherent verbonden aan hun gender, als vrouw.

Irak wordt gekenmerkt door een diepe vrouw-man ongelijkheid.

In het EASO-rapport van maart 2019 wordt een volledig hoofdstuk gewijd aan gendergerelateerde vervolging. Geweld tegen vrouwen blijft immers legio in Irak. Het komt veelal voor in een familiale context. Vrouwen riskeren het slachtoffer te worden van huiselijk geweld, verkrachting, verminking, eermoord, gedwongen huwelijken, seksueel geweld en discriminatie." Zij citeert hierbij wederom uit de voormelde EASO- en UNHCR-rapporten.

"In a November 2015 report MRG notes that against a backdrop of armed conflict and spiralling sectarian violence, 'the family remains the number one perpetrator of violence against women in Iraq. '

[...]

Human rights violations against women in Iraq include rape, domestic violence, female genital mutilation/cutting, honour killings, temporary marriages, sexual abuse and discrimination. Reporting on the status of human rights in Iraq in the July to December 2017 period UN AMI noted that women in Iraq continue to face many challenges including discrimination, which adversely impacts on their ability to fully and equally participate in the political, social and economic life of the country. ' The same source also mentioned continued reports of women and girls being murdered in so-called 'honour crimes'. In a previous report UNAMI noted that women continue to be subjected to violence of all forms, including in particular sexual and gender-based violence."

In het EASO-rapport wordt een volledig gebrek aan wette lijk kader vastgesteld om geweld tegen vrouwen aan te klagen en om de daders te vervolgen:

"There are currently no effective legal or policy frameworks which prevent sexual and gender-based violence or protect the survivors of violence, or laws that ensure accountability for the perpetrators of violence. "

Iraakse vrouwen die het slachtoffer worden van gender-gerelateerd geweld, kunnen bijgevolg geen bescherming inroepen in Irak.

Vooral vrouwen die "niet in de pas lopen", riskeren het slachtoffer te worden van geweld.

Het betreft onder meer vrouwen die het slachtoffer dreigen te worden van eerwraak (zoals in casu, zie supra), alsook vrouwen die zich publiek profileren, als journalist, maar evengoed als model of als sociale media-figuur (zoals in casu, zie infra), maar ook vrouwen die niet volgens de islamitische norm leven.

"Christian NGOs have reported that some Muslims threaten and harass women and girls for refusing to wear the hijab or not adhering to strict interpretations of Islamic norms regarding public behaviour."

Aangenomen mag worden dat het niet (langer) dragen van een hoofddoek en het niet (langer) respecteren van islamitische voorschriften nog veel grotere repercussies heeft op moslimvrouwen, of vrouwen die opgroeien in moslimgezinnen, zoals verzoeksters. Beide zussen hebben sinds hun aankomst in België, vier jaar geleden, afstand genomen van de traditionele leefwijze die vrouwen geacht worden te respecteren in Irak.

Hun verblijf in België op een moment dat cruciaal is in hun persoonlijke ontwikkeling, heeft hen in staat gesteld om als vrije vrouwen te leven op een manier die niet aanvaard zou worden in de Iraakse samenleving, laat staan door hun mannelijke familieleden. Bij hun vorig verzoek vermeldden beide zussen dat ze zeer actief zijn op sociale media. Het CGVS stelde vast dat [B.] 10.000 volgers heeft op haar Instagram-account, maar was daarvan niet onder de indruk. Ondertussen, nog geen jaar later, heeft [B.] al 12.700 volgers op Instagram! (stuk 10) [B.] is bijgevolg bijzonder populair op Instagram, waar ze regelmatig modieuze foto's van zichzelf post.

Twee maanden geleden heeft [B.], net als haar zus [R.], besloten om niet langer een hoofddoek te dragen. Uit vrees voor de reacties heeft zij sindsdien nog geen foto's van zichzelf gepost.

[B.], die een bijzonder grote populariteit geniet op Instagram, maar wiens levenswijze, net als die van haar zus, afwijkt van de norm in Irak, riskeert het slachtoffer te worden van geweld in Irak door haar mannelijke familieleden.

Anderzijds zijn zij zonder de steun van hun mannelijke familieleden in Irak bijzonder kwetsbaar in Irak om het slachtoffer te worden van geweld, zoals UNHCR vaststelt:

"Women without male support provided by their family or tribal network, including widows, divorcees, and those who escaped situations of domestic violence, "honour" crimes, or forced or child marriage, are reported to be particularly vulnerable to further abuse, exploitation and trafficking. Single mothers and their children are reported to face social rejection and stigmatization."

Beide zussen dienen daarom als vluchteling erkend te worden in België. "

De bestreden beslissing rept met geen woordt over deze vrees ingeroepen door verzoekster. Tegenpartij heeft kennelijk onzorgvuldig gehandeld door niet alle elementen ingeroepen door verzoekster en haar zus te onderzoeken, laat staan grondig te onderzoeken. Dit is in strijd met alle bepalingen ingeroepen in het middel.

Derde onderdeel

[M.]'s familienaam is [A.B.] terwijl verzoekster tijdens haar 1e gehoor vermeld had dat hij uit de familie [A.O.] komt. Verzoekster gaf toen aan de naam van zijn ouders niet te kennen en was ook niet zeker van zijn familienaam. Zij had toen geen documenten waar zijn naam op vermeld stond.

Echter, ter ondersteuning van haar 2e verzoek tot internationale bescherming legde zij een brief neer betreffende de verstoting van haar ex-vriend, [M.A.B.], uit de stam [A.B.] (zie stuk 4).

Tijdens haar verklaringen toen werd die naam tot tweemaal toe vermeld:

"Auteur: [A.B.] stam

Vermelding van de naam van betrokkene in het stuk? Ja

Vertaling van de betrokken passage:

Aard van het document: verstotingsbrief stam

Samenvatting van de inhoud van het document: de stam van mijn vriend heeft mijn vriend verstoten omwille van zijn verboden relatie met mij.

Waarom legt u dit document voor? Om mijn eerdere verhaal te staven

Wat is de inhoud van het document? de stam '[A.B.]' van mijn ex-vriend heeft mijn ex-vriend verstoten omwille van zijn verboden relatie met mij." [...]

Hieruit volgt dat het wel degelijk om één en dezelfde persoon gaat.

De brief die verzoekster en haar zus toen neerlegden werd echter nooit onderzocht door tegenpartij. Evenmin werd het nu in het onderzoek betrokken. Had tegenpartij dit wel gedaan, had zij vastgesteld dat alle documenten over dezelfde persoon gaan en deze documenten de verklaringen van verzoekster en haar zus staven.

Verzoeksters nieuwe verzoek werd kennelijk onzorgvuldig onderzocht, in strijd met de bepalingen ingeroepen in het middel.

Vierde onderdeel

Tegenpartij vindt het bevreemdend dat het medisch attest betreffende de moeder melding maakt van de personen die haar verwond zouden hebben. In het medisch attest wordt inderdaad vermeld wie Mevrouw [I.A.M.A.H.] verwond heeft, daarbij wordt toegelicht: "Zij heeft een klacht ingediend tegen hen en ze heeft de behandeling gekregen."

Het medisch attest verwijst dus uitdrukkelijk naar de klacht die ingediend werd tegen de personen die genoemd werden. Tegenpartij vindt het "hoogst ongebruikelijk" dat de namen genoemd wordt, maar negeert dat daarbij uitdrukkelijk naar de klacht werd verwezen die tegen die personen werd ingediend. Het betreft opnieuw een kennelijk gebrekkige motivering.

Vijfde onderdeel

Tegenpartij meent dat het bevreemdend is dat het arrestatiebevel ten aanzien van [B.] nu pas neergelegd wordt, terwijl het dateert van 2015, dus van vóór hun eerste verzoek tot internationale bescherming. In de brief van verzoeksters raadsman werd nochtans duidelijk uitgelegd wat de reden daarvoor is (stuk 3):

"Een arrestatiebevel gericht tegen [B.], voor de zogenaamde kidnapping van haar (toen minderjarige) zus [R.], van 25.6.2015. Het arrestatiebevel stoelt op artikel 421 van het Iraaks Strafwetboek dat kidnapping strafbaar stelt (zie stuk 9). Dit document werd teruggevonden door verzoeksters' moeder na de arrestatie van hun broer en samen met de andere documenten opgestuurd. Het arrestatiebevel werd opgesteld nadat hun broer aangifte deed bij de politie na het vertrek van zijn twee zussen uit Irak. "

Daar werd geen rekening mee gehouden, wat opnieuw bewijst dat tegenpartij niet overgegaan is tot een grondig onderzoek van alle documenten die door verzoekster werd neergelegd ter ondersteuning van haar nieuwe verzoek.

Dit is een manifeste schending van de in het middel ingeroepen bepalingen.

Zesde onderdeel

Tegenpartij onderkent de psychologische problemen van verzoeksters (in de motivering ten gronde van de beslissing, niet wat de bijzondere procedurele noden betreft - zie supra in het 1e middel), maar stelt dat:

"Vermits u nalaat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin u psychologische problemen hebt opgelopen, laat u het Commissariaatgeneraal niet toe kennis te nemen van, de ware toedracht van deze omstandigheden."

Volgens tegenpartij vormt het psychiatrisch attest immers geen begin van bewijs van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen opliep en heeft dit attest dus geen toegevoegde waarde bij het onderzoek naar verzoeksters vrees voor vervolging. Tegenpartij hanteert een standaardredenering om de vaststellingen gedaan door verzoekers psycholoog en psychiater te relativiseren en zo uit het onderzoek te weren.

Beide beroepen zijn wettelijk gereguleerde beroepen, verbonden aan specifieke toelatings- en erkenningsvoorwaarden.

Dat verzoeksters psycholoog en psychiater ernstige mentale problemen vaststellen bij verzoekster (met terugkerende zelfmoordgedachten), die gelinkt zijn aan eerdere traumatische ervaringen, is wel degelijk een belangrijke aanwijzing van haar asielrelaas. Haar psychiater en psycholoog benadrukken in een nieuw attest dat (stuk 5 - vrije vertaling):

"Wij ondergetekende [C.G.], psycholoog, en [R.B.], psychiater bij geestelijke gezondheidscentrum Ulysse, attesteren dat wij mevrouw [A.S.R.], geboren op 27/10/1997 in Irak, ontvangen in het kader van een psychotherapeutische en psychiatrische opvolging door onze dienst, begonnen op 28/6/2019. Dit document is bedoeld als aanvulling op het gedetailleerde certificaat dat op 19 november 2019 is opgesteld naar aanleiding van de beslissing van het CG VS over de nietontvankelijkheid van de zaak.

Het lijkt ons van fundamenteel belang dat de asielinstanties rekening houden met de opinie van specialisten in de geestelijke gezondheidszorg, die zijn opgeleid en als enige bevoegd zijn op dit gebied, over de behoeften van een persoon om te genieten van een aangepaste setting. Aangezien dergelijk advies bestaat in het geval van mevrouw [A.S.], vragen wij om rekening te houden met de evaluatie die gemaakt werd. Bovendien willen we erop wijzen dat onze specifieke competentie ons in staat stelt om een verband te leggen tussen de klinische verschijnselen die in een persoon worden waargenomen en de etiologie van de persoon - de redenen die zij geeft voor haar aandoening. In het geval van mevrouw [A.S.] komt het psychopathologische beeld dat zij schetst (PTSS, acute depressieve toestand) overeen met haar uitspraken (over ervaringen met geweld in het verleden) en haar angsten in het geval van gedwongen terugkeer. We willen hier ook verwijzen naar het gedetailleerde certificaat van 19 november 2019. Tot slot willen we nog eens de nadruk leggen op de huidige kwetsbaarheid van deze jonge vrouw en het risico dat ze zelfdestructieve daden stelt. We herinneren aan de massale aanwezigheid van

suïcidale ideeën als alternatief, in haar psyche, om te ontsnappen aan het onrecht en de mishandeling waaraan ze opnieuw zou worden blootgesteld.

Het is van essentieel belang dat de asielautoriteiten rekening houden met de elementen die in de gespecialiseerde beoordeling van de geestelijke gezondheid van mevrouw Al Saheb naar voor komen.” (eigen aanduiding)

Tegenpartij heeft kennelijk onredelijk en onzorgvuldig gehandeld door zelfs de inhoud van het psychiatrisch attest van 19.11.2019 niet te onderzoeken.

Zij heeft de bepalingen geïnterpreteerd in het middel kennelijk geschonden.”

Verzoekster vraagt om haar als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en zo niet de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken:

“3. Brief van verzoeksters raadsman ter ondersteuning van het nieuwe verzoek + 11 bijlagen;

4. Verklaringen van [B.A.S.] bij de DVZ op 26.8.2016;

5. Attest van verzoeksters psychiater en psycholoog van 17.2.2020;”

3. Nota met opmerkingen

Op 24 maart 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer.

4. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 1 juli 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- COI Focus Irak *“Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 4 maart 2020.

5. Beoordeling

5.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoekster maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De middelen falen op dit punt.

5.2. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, volstaat het niet dat er nieuwe elementen aanwezig zijn. De Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het moet gaan om nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen, wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

In haar middel gaat verzoekster in op de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, zoals voorzien in artikel 48/9, §1, van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit haar eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van psychische problemen (AD CGVS, stuk 6, ‘verklaring “bijzondere procedurele noden” DVZ’, van 12 december 2019) en dat zij een brief neerlegde van haar raadsman met een attest van 19 mei 2019 van haar psycholoog en psychiater waarin haar bijzondere procedurele noden werden toegelicht.

In dit medisch-psychologisch attest van 19 november 2019 wordt in fine gewag gemaakt van een psychische kwetsbaarheid waarbij wordt aangedrongen op een *“setting adapté a la vulnérabilité psychique”*. Wat deze aangepaste setting juist zou moeten zijn, wordt niet verder concreet uiteengezet noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu hadden moeten worden verleend. Na lezing van verzoeksters verklaringen zoals opgetekend bij de DVZ (AD CGVS, stuk 6, ‘verklaring volgend verzoek’, van 12 december 2019) blijkt op genoegzame wijze dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat verzoekster in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Het persoonlijk interview op de DVZ is vlot en op normale wijze geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Aldus blijkt niet dat haar psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothetheerd of in het gedrang zou hebben gebracht. De Raad ontwaart geen concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster niet op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan haar procedure of zou zijn beperkt in haar mogelijkheden om haar motieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Verzoekster toont zulks evenmin concreet aan. De inhoud van het medisch-psychologisch attest van 17 februari 2020 dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stuk 5), werpt geen ander licht op deze vaststellingen en is enkel een korte herhaling van wat in het attest van 19 november 2019 reeds werd gesteld.

Reeds in het kader van verzoeksters derde beschermingsverzoek stelde de commissaris-generaal voor verzoekster vast dat er géén sprake was van bijzondere procedurele noden die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoeksters vierde beschermingsverzoek geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en omstandigheden. Evenmin blijkt dat hij ten onrechte heeft geoordeeld dat op grond van het geheel van de gegevens die actueel in haar administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door verzoekster worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat de vorige beoordeling, d.i. er zijn geen bijzondere procedurele noden, onverkort blijft gelden. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.4.1. In haar eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoekster, die sjiit is, Irak te hebben verlaten uit vrees dat haar zus B. zou worden gedood door haar broer en ooms omdat zij een verboden relatie had met M., een soenniet. Verzoekster vreesde om deze reden gedwongen te worden uitgehuwelijkt. Het vluchtrelaas van verzoekster en haar zus werd als ongeloofwaardig beoordeeld.

In het kader van haar vierde beschermingsverzoek verklaarde verzoekster dat de vriend van haar zus, M., werd gedood door haar broer A. Zij legde daartoe overtuigingsstukken voor, met name de overlijdensakte van M., het gerechtelijk en politieel dossier hieromtrent, een medisch attest in verband met de slagen die haar ooms aan haar moeder hebben toegebracht, een tegen haar zus gericht arrestatiebevel, screenshots van Instagram, een psychologisch attest, een brief van haar advocaat en Iraakse wetsartikels.

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.4.2. In tegenstelling tot wat zij beweert, vormde de vaststelling dat verzoekster en haar zus in het kader van hun eerste beschermingsverzoek geen bewijsstukken konden voorleggen van de aangehaalde vervolgingsfeiten, géén belangrijke reden om hun verklaringen ongeloofwaardig te achten. Integendeel, uit de weigeringsbeslissingen van 29 april 2015 blijkt duidelijk dat het een bijkomende reden was, nadat eerst werd nagegaan of de verklaringen van verzoekster en haar zus voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas geloofwaardig konden worden geacht. De commissaris-generaal oordeelde in zijn weigeringsbeslissingen van 29 april 2015 dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster en haar zus over de relatie met M. om volgende redenen: (i) het gedrag van verzoeksters zus strookte niet met het feit dat haar relatie een ernstig risico inhield, (ii) verzoeksters zus bleef erg vaag over de relatie van één jaar met M. en (iii) verzoeksters zus was onwetend over wat met M. is gebeurd. Bijgevolg werd evenmin geloof gehecht aan de problemen die uit de verboden relatie zouden zijn voortgevloeid. Bijkomend werd vastgesteld dat verzoeksters zeer vage verklaringen aflegden over de functies van hun broer en ooms bij het Mehdi-leger en over de beweerde problemen op zich, hetgeen hun geloofwaardigheid nog verder ondergroef.

De Raad trad de commissaris-generaal bij in dit standpunt. Het was de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen die in deze doorslaggevend was, en niet het gebrek aan bewijsstukken. De Raad herinnert er hierbij aan dat het voorleggen van documenten slechts één onderdeel vormt van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling

Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat deze ongeloofwaardigheidsbeoordeling was gebaseerd op bijzonder stereotiepe veronderstellingen. Hiermee uit verzoekster in wezen kritiek op de weigeringsbeslissing die op 29 april 2015 werd genomen. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming deze weigeringsbeslissing met betrekking tot het eerste beschermingsverzoek nogmaals te beoordelen. Hij heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, aangezien de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeksters vierde beschermingsverzoek voortbouwt op de verboden relatie die haar zus met M. zou hebben gehad. Omdat deze verboden relatie van haar zus met M. rechtstreeks aan de basis ligt van haar vluchtmotief, met name het feit dat zij zou worden gedwongen te huwen met haar neef, moet worden nagegaan of verzoekster heden nieuwe elementen voorlegt die toelaten geloof te hechten aan de relatie van haar zus met M.

Het is pas als er nieuwe elementen voorliggen die toelaten geloof te hechten aan deze relatie met M. dat er geloof zou kunnen worden gehecht aan de problemen die voortvloeien uit deze verboden relatie.

5.4.3. Wat betreft de kopie van de overlijdensakte van M., stipt de commissaris-generaal terecht aan dat op deze akte de familienaam van M. staat vermeld als A.B, terwijl verzoeksters zus in het kader van haar eerste beschermingsverzoek verklaarde dat de familienaam A.O. was.

Verzoekster betwist deze vaststelling niet maar wijst erop dat haar zus in het kader van haar eerste beschermingsverzoek reeds aangaf de naam van M.'s ouders niet te kennen en ook niet zeker te zijn

van zijn familienaam. Verder verwijst zij naar de verstotingsbrief die in het kader van het tweede beschermingsverzoek werd voorgelegd en waarin staat vermeld dat M. afkomstig was uit de stam A.B. De Raad meent dat verzoekster met dit betoog nog steeds niet aannemelijk maakt dat haar zus een relatie had met M.

Aangezien het voorliggende verzoekschrift hier gelijkloopt met het verzoekschrift van verzoeksters zus in de zaak met rolnummer 234 725 kan dienstig worden verwezen naar wat de Raad reeds in het arrest van 2 oktober 2020 met nr. 241 838 heeft geoordeeld met betrekking tot het beroep van haar zus tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 7 februari 2020:

“Verzoekster gaat voorbij aan wat zij zelf heeft verklaard in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Gevraagd hoe de vader en moeder van M. heten, verklaarde zij dat ze van de familie O. zijn maar dat zij de naam van zijn ouders niet kende, noch die van de vader en grootvader (AD CGVS, 4de VIB, stuk 6, gehoorverslag 1ste VIB, p. 8) . Haar verklaring sloeg enkel op de voornamen van de ouders en niet op de familienaam. Er kan voorts nergens in het gehoorverslag worden gelezen dat zij niet zeker was van de familienaam O.

In haar verzoekschrift tegen de weigeringsbeslissing inzake haar eerste beschermingsverzoek had verzoekster het steeds over een “[M.O.]” en legde zij een kopie voor van de identiteitskaart van “[M.O.]”. Dat verzoekster in het kader van een tweede en een vierde beschermingsverzoek documenten voorlegt waarin de familienaam van M. plots “[A.B.]” blijkt te zijn, staat haaks op de eerdere verklaringen van verzoekster en de door haar eerder voorgelegde documenten. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid. Verzoekers betoog kan deze tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht stellen. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden in het standpunt dat de inhoud van de voorgelegde overlijdensakte de twijfels over haar relatie met M. bevestigen.

Waar zij aanklaagt dat uit de beslissing van 20 februari 2017 tot weigering van inoverweging-name van haar tweede beschermingsverzoek blijkt dat de verstotingsbrief nooit werd onderzocht, merkt de Raad op dat verzoekster tegen deze beslissing nooit beroep heeft ingesteld. Verzoekster kan dit beroep niet aanwenden om kritiek te uiten op een vorige beslissing die reeds definitief is geworden. Bovendien mist de kritiek van verzoekster feitelijke grondslag aangezien uit de beslissing van 20 februari 2017 blijkt dat de verstotingsbrief wel degelijk inhoudelijk en vormelijk werd onderzocht. Zo kan het volgende worden gelezen:

“Dat jullie evenmin peilden naar [M.] – die nochtans zou hebben geholpen met de voorbereidingen van jullie reis naar het buitenland (CGVS 3 september 2015, pg.8) en die de aanzet vormde van jullie vlucht – zijn lot, kan evenmin worden begrepen. Dit terwijl jullie wel een foto voorleggen van de zaak van [M.] die tot ontploffing werd gebracht én dat hij in 2016 plots opdook met een beslissing van de stam waarin zijn dood werd verkondigd die hij aan uw moeder overhandigde met de woorden ‘laat mij met rust’ (CGVS pg.4), doet jullie zogenaamde onwetendheid over zijn zaak verder verbazen.” (...) “De brief die moet aantonen dat [M.] door zijn stam verstoten werd, betreft een kopie. Dergelijk document kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat allerminst het geval is gebleken.”

Verder merkt de Raad op dat de stukken die verzoekster voorlegde met betrekking tot de moord op M. alle kopieën betreffen. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Tevens blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn (AD CGVS, 4de VIB, stuk 6, map met landeninformatie, “COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude” van Cedoca van 8 maart 2016). Gelet op wat voorafgaat kan aan deze voorgelegde stukken dan ook slechts relatieve bewijswaarde worden toegedicht, zoals de commissaris-generaal correct aangeeft in de bestreden beslissing.

Dezelfde bemerkingen inzake de relatieve bewijswaarde gelden ook ten aanzien van de kopie van het medisch attest van 6 mei 2019 met betrekking tot verzoeksters moeder. Tevens kunnen er volgende inhoudelijke bemerkingen worden gemaakt. In dit medisch attest worden de namen vermeld van de personen die haar moeder zouden hebben verwond. Samen met de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat het zeer ongebruikelijk is dat in een medisch attest melding wordt gemaakt van de namen van de personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de opgelopen verwondingen. Van een arts wordt immers enkel verwacht dat hij de specifieke verwondingen op een objectieve manier beschrijft, niet dat hij speculeert over de identiteit van de vermeende daders. Verzoekster argumenteert hierop dat in het medisch attest wordt toegelicht: *“Zij heeft een klacht ingediend tegen hen en zij heeft de behandeling gekregen.”* Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster heeft nagelaten om de klacht waarvan sprake

neer te leggen of op enige wijze het bestaan van deze klacht aannemelijk te maken. Dat in het medisch attest uitdrukkelijk wordt verwezen naar een klacht die werd ingediend, toont op zich nog niet aan dat de arts deze klacht zelf heeft kunnen inzien. Bijgevolg blijkt heden enkel dat de arts is afgegaan op de verklaringen van de betrokken patiënt, verzoeksters moeder. De Raad benadrukt tenslotte dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de verwondingen van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens en kan deze onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarin de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht.

Verzoekster kan deze vaststellingen niet in een ander daglicht stellen.

Ook met betrekking tot de kopie van het arrestatiebevel gericht tegen verzoeksters zus, herhaalt de Raad dat ook hieraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Dit arrestatiebevel dateert bovendien reeds van 26 juni 2015 en dus nog van vóór het persoonlijk onderhoud van verzoekster en haar zus in het kader van hun eerste beschermingsverzoek. Dat verzoekster en haar zus pas vier jaren later dit arrestatiebevel voorleggen, roept dan ook de nodige vragen op, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt. Verzoekster stelt dat dit arrestatiebevel maar naar boven kwam nadat haar broer werd gearresteerd voor de moord op M. De Raad herinnert eraan dat in het kader van het eerste beschermingsverzoek van verzoekster en haar zus reeds werd vastgesteld dat zij zeer vage verklaringen aflegden over de functies van hun broer en ooms bij het Mehdi-leger en over de beweerde problemen op zich. Tevens bleek dat verzoekster en haar zus niet hadden geïnformeerd naar gebeurtenissen die zich hadden voorgedaan na hun vertrek uit Irak. Ook in het kader van verzoeksters derde beschermingsverzoek stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster en haar zus hier niet in geïnteresseerd waren hoewel zij nog contact onderhielden met hun moeder. Dat hun moeder geen kennis zou hebben gehad van dit arrestatiebevel en verzoekster en haar zus hierover niet zou hebben ingelicht, acht de Raad weinig overtuigend.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat er sprake is van een cirkelredenering met betrekking tot de voorgelegde stukken, met name dat deze stukken niet als bewijs kunnen dienen louter en alleen omdat haar vluchtrelaas reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Zij ziet over het hoofd dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal de voorgelegde stukken vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

De stukken die verzoekster voorlegt in het kader van haar vierde beschermingsverzoek, zijn omwille van de voorgaande inhoudelijke bemerkingen en hun relatieve bewijswaarde, evenwel niet van aard dat zij de eerder vastgestelde gebreken in de geloofwaardigheid van haar verklaringen kunnen verklaren en/of opheffen.

Wat betreft het medisch-psychologisch attest van 19 november 2019 dat verzoekster in het kader van haar vierde beschermingsverzoek voorlegde, merkt de Raad eerst het volgende op. Dat de commissaris-generaal regelmatig in zijn beslissingen de bewijswaarde van medisch-psychologische attesten voor het onderzoek van een beschermingsverzoek dient te kaderen, betekent niet dat hij deze attesten relateert of uit zijn onderzoek weert. Dat een medisch-psychologisch attest voor de commissaris-generaal geen toegevoegde waarde zou hebben in het kader van een onderzoek van een beschermingsverzoek is verder een boude bewering die enkel voor rekening van verzoekster is en nergens wordt bevestigd door de stukken van het administratief dossier of door de motieven van de bestreden beslissing.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster psychologische problemen heeft, met name PTSD, depressie en suïcidale gedachten. De commissaris-generaal bemerkt echter terecht dat deze psychologische problemen op zich het vluchtrelaas van verzoekster niet aannemelijk maken. Uit een medisch-psychologisch attest kan niet zomaar worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat artsen of psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische en mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen artsen en psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Een medisch-psychologisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest kan om deze reden op zichzelf genomen dan ook geen begin van bewijs vormen van de gevreesde vervolging maar moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of

de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een nieuw medisch-psychologisch attest van 17 februari 2020 toe. De behandelende psychiater en psycholoog betogen dat zij specifieke competenties hebben om een verband te leggen tussen de klinische verschijnselen die bij een patiënt worden waargenomen en de etiologie van die persoon, dit zijn de redenen die een patiënt geeft voor zijn psychische toestand. Zij stellen dat in casu de psychologische problemen van verzoekster overeenstemmen met haar verhaal over haar gewelddadig verleden (*“ses direes (sur le vécu passé de violences)”*) en haar vrees voor een gedwongen terugkeer. De Raad betwist niet dat de behandelende artsen van verzoekster bekwaam zijn om na te gaan of de psychologische problemen van verzoekster kunnen overeenstemmen met de redenen die zij zelf opgeeft voor haar toestand of daarin hun oorzaak kunnen vinden. Evenwel, zoals de behandelende artsen zelf aangeven, baseren zij zich voor de etiologie van de psychologische problemen van verzoekster op de verklaringen van verzoekster zelf (*“ses direes”*). Het attest van 17 februari 2010 is aldus wat betreft zijn inhoud en de hierin gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dus niet op een objectieve bron van informatie. De behandelende artsen gaan er aan voorbij dat zij met hun medische attesten op zich geen uitspraak doen over de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen maar zich enkel uitspreken over de vraag of de psychologische problemen van verzoekster kunnen overeenstemmen met de redenen die zij hiervoor geeft. Het loutere feit dat verzoeksters psychologische problemen (kunnen) overeenstemmen met de verklaringen die zij geeft, maakt nog niet dat deze verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoeksters psychologische problemen.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Verzoekster werd in de loop van haar vier beschermingsverzoeken reeds herhaaldelijk en uitgebreid gehoord en haar relaas heeft reeds meerdere malen het voorwerp uitgemaakt van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoeksters vluchtrelaas terecht telkenmale ongeloofwaardig werd bevonden.

Gelet op verzoeksters ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende artsen zich enkel hierop baseren zonder enig onderzoek te voeren naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het medisch-psychologisch attest aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit de attesten 19 november 2019 en 17 februari 2020 kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten, daar waar blijkt dat de behandelende artsen zich voor wat betreft oorzaak van verzoeksters psychologische problemen louter en alleen hebben gebaseerd op haar verklaringen die evenwel ongeloofwaardig worden bevonden.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen.

Er liggen heden dan ook geen nieuwe elementen voor die toelaten geloof te hechten aan de voorgehouden verboden relatie van haar zus met M. Daardoor kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster omwille van deze verboden relatie zou hebben gekend. De commissaris-generaal merkt overigens terecht op: *“Het is bovendien zeer bevreemdend dat jullie eerst gedurende jaren niets te weten kwamen over hoe het de vriend van uw zus nog verging en dat hij nu zoveel jaren later ineens gedood zou zijn door uw broer.”* Deze vaststelling is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster slaagt er niet in te verduidelijken waarom haar broer zoveel jaren later M. alsnog zou doden.

De Raad acht het geheel van de voorgaande vaststellingen voldoende determinerend om te besluiten dat de voorgelegde stukken, gelet op wat voorafgaat, terecht niet kunnen worden aangemerkt als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

De verwijzing van verzoekster naar algemene rapporten over eerwraak en gedwongen huwelijken volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of bedreigd. Deze vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas en de conclusie dat de voorgelegde stukken geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt, blijft verzoekster hier in gebreke.

Voorts betreft het motief van de commissaris-generaal dat *“zelfs als hier al geloof aan zou kunnen worden gehecht, hetgeen voor alle duidelijkheid niet het geval is, dan nog moet worden gewezen op het feit dat uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten blijkt dat uw broer naar aanleiding van de vermeende moord op uw vriend zou zijn gearresteerd en opgesloten. Dit vormt dan ook een indicatie dat de Iraakse autoriteiten in casu eermoord niet gedogen. Er wordt in de door u neergelegde stukken immers expliciet melding gemaakt van eerwraak. Er kan dus worden van uit gegaan dat in dergelijke gevallen de bescherming van de Iraakse autoriteiten kan worden ingeroepen.”* een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een determinerende vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop is dan ook niet dienstig.

5.4.4. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar het EASO-rapport van maart 2019, de situatie van vrouwen in Irak en het risico waarmee vrouwen *‘die niet in de pas lopen’*, zoals het niet (langer) dragen van een hoofddoek en het niet (langer) respecteren van islamitische voorschriften, worden geconfronteerd. Verzoekster voert in wezen aan dat zij en haar zus een verwesterd profiel hebben.

Het volstaat evenwel niet om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie inzake de positie van vrouwen in het land van herkomst. Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij omwille van de concrete en individuele omstandigheden eigen aan haar zaak dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

Verzoekster stelt dat zij en haar zus sinds hun aankomst afstand hebben genomen van de traditionele leefwijze van vrouwen in Irak en dat zij heden als vrije vrouwen leven op een manier die niet zou worden aanvaard in de Iraakse samenleving, laat staan door hun mannelijke familieleden. Zij hebben ook besloten om niet langer een hoofddoek te dragen. Verzoeksters zus is actief op Instagram, waar ze regelmatige modieuze foto's van zichzelf post en ondertussen 12.700 volgers heeft. Hun levenswijze wijkt af van de norm in Irak en zij riskeren geweld door hun mannelijke familieleden en zijn verder, wegens het gebrek aan steun door mannelijke familieleden, kwetsbaar voor geweld. Verzoekster wijst erop dat reeds eerder werd benadrukt dat zij en haar zus uit een extreem religieuze familie komen en een geïsoleerde vrees voor vervolging hebben omwille van een westerse levensstijl.

Aangezien het voorliggende verzoekschrift hier gelijkloopt met het verzoekschrift van verzoeksters zus in de zaak met rolnummer 234 725 kan hier dienstig worden verwezen naar wat de Raad reeds heeft geoordeeld in het arrest van 2 oktober 2020 met nr. 241 838 betrekking tot het beroep van haar zus tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 7 februari 2020:

“Waar verzoekster betoogt dat zij afkomstig is uit een extreem religieuze familie, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat dit specifieke element reeds werd onderzocht in het kader van haar derde beschermingsverzoek. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing van 30 november 2018 vast dat verzoekster niet aannemelijk maakte uit een extremistische familie te komen en dat zij geen zicht gaf op haar werkelijke situatie. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing. Door louter te verwijzen naar haar verklaringen en die van haar zus tijdens hun eerste beschermingsverzoek, slaagt verzoekster er niet in de eerdere vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft het argument dat verzoekster en haar zus beiden zeer actief zijn op sociale media, verwijst de commissaris-generaal naar de reeds gemaakt beoordeling in het kader van verzoeksters derde beschermingsverzoek. In zijn beslissing van 30 november 2018 kan worden gelezen:

“Wat het argument dat uw zus aanhaalt betreffende de dood van vier vrouwelijke influencers in Irak, daarbij verwijzend naar jullie als eveneens actief op sociale media, onafhankelijk en ruimdenkend liet het CGVS het volgende optekenen:

Wat uw Instagram en YouTube accounts betreffen en de voorbeelden aanhaalt van enkele bekende influencers uit Bagdad die recent werden gedood, dient te worden opgemerkt dat er vooralsnog een groot contrast bestaat tussen zowel de inhoud van hun accounts als de invloed die zij via hun media uitoefenden en uw eigen accounts. Zo was Tara Fares een voormalige schoonheidskoningin die 2,7

miljoen volgers kende op Instagram die lak had aan enige conformiteit, rondreed in Bagdad in een witte cabrio, meezong met popsongs, haar vrouwelijke rondingen benadrukte, haar tattoos showde en poseerde voor de camera's. De inhoud van uw posts daarentegen bevatten tutorials over het knopen van hijabs en hoe deze hijab te combineren met 'westerse' outfits en bevatten in deze geen uitgesproken zaken die expliciet als provocerend zouden kunnen worden beschouwd bij de meer traditionele laag van de bevolking hetgeen bij Tara Fares wel degelijk het geval bleek te zijn. Bovendien telt uw instagram account 10 000 volgers, waardoor uw invloed bijlange na niet zover reikt als de invloed die Tara Fares via social media kon uitoefenen. Hetzelfde geldt voor de andere drie vrouwen die recent de dood vonden in Irak, Suad al-Ali, Rasha al-Hassan en Rafifi al-Yasiri. Suad al-Ali was een vrouwenrechten activiste die een grote rol speelde in de organisatie van de recente protesten in Basra tegen het watertekort en elektriciteitspannes. Rafifi al-Yasiri was dan weer bekend als de 'barbie van Irak', plastisch chirurg en eigenaar van een schoonheidssalon in Bagdad, evenals Rasha al-Hassan, de eigenares van een ander schoonheidscentrum in Bagdad. In de marge dient te worden opgemerkt dat de doodsoorzaak van laatstgenoemde vrouwen tot op heden onbekend is. Er dient met andere woorden geen betoog dat het profiel van deze vier vrouwen met hun publieke aanwezigheid, bezigheden en invloed veel meer uitgesproken was dan het profiel dat u momenteel bekleedt. Er kan naar aanleiding van de dood van deze vier uitgesproken hoge profielen evenmin worden geconcludeerd dat in Bagdad momenteel alle vrouwen die min of meer actief zijn op social media of zich enigszins westers profileren worden geïsoleerd. Meer nog, u zelf zou onder uw tienduizend volgers nooit enige bedreiging hebben gekregen of aangesproken zijn geweest omwille van uw posts desondanks uw stelling dat uw posts ook worden gerepost op andere pagina's met nog veel meer volgers (CGVS, pg.5). Indien u daadwerkelijk op dit niveau en omwille van de inhoud van uw posts reeds zou worden geïsoleerd, is het dan ook hoogst merkwaardig dat u hiervan – op een media waar commentaren en bedreigingen zonder meer hun ingang kunnen vinden gezien uw open instagramprofiel (CGVS, pg.5) tot op heden volledig gevrijwaard bleef.

In deze dient te worden herhaald dat uit deze voorbeelden niet kan worden geconcludeerd dat in Bagdad momenteel alle vrouwen die min of meer actief zijn op social media of zich enigszins westers profileren of het westerse gedachtegoed toeëigenen worden geïsoleerd."

Het enkele gegeven dat verzoekster ondertussen 12.700 volgers heeft op Instagram, werpt geen nieuw licht op de reeds gedane beoordeling van de commissaris-generaal die verzoekster overigens niet heeft aangevochten. De eerdere vaststelling dat de inhoud van haar account, de invloed die zij uitoefent en het profiel van verzoekster niet van die mate is dat deze kan worden vergeleken met Iraakse influencers die werden gedood, blijft overeind. Dit geldt ook voor het besluit dat uit de dood van de Iraakse influencers evenmin blijkt dat alle vrouwen in Bagdad die min of meer actief zijn op sociale media of zich enigszins westers profileren of het westerse gedachtegoed toe-eigenen, worden geïsoleerd. Ten slotte blijft de vaststelling dat verzoekster een open Instagramaccount heeft en dat zij niet aantoonbaar dat zij omwille van haar posts werd aangesproken of zelfs bedreigd.

De commissaris-generaal kon zich in de bestreden beslissing dan ook terecht beperken tot een verwijzing naar wat hij reeds oordeelde in zijn beslissing van 30 november 2018 nu er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster en haar zus omwille van hun activiteiten op sociale media zouden worden geïsoleerd."

Verder benadrukt de Raad dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl niet zonder meer aanleiding geeft tot het verlenen van internationale bescherming. Het gegeven dat men in het land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld vrouwenrechten niet op dezelfde manier zijn verzekerd als in het gastland, is op zich onvoldoende om internationale bescherming te verkrijgen.

Het overnemen van een aantal uiterlijke kenmerken van een westerse levensstijl staat immers niet automatisch gelijk met een politieke of godsdienstige overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep omdat het niet steeds gaat om kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van de vreemdeling, dat niet zou mogen worden verlangd dat hij deze laat varen. Het komt aldus aan verzoekster toe om aannemelijk te maken dat de verwestering dermate fundamenteel voor haar is dat men niet redelijkerwijs van haar kan verlangen dat zij zich hiervan distantieert (zie RvS NL 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735).

Met haar algemene betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar zus omwille van hun verwestering behoren tot een bepaalde sociale groep of dat hun westerse gedragingen zijn gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die fundamenteel is voor haarzelf en haar zus om hun identiteit of morele integriteit te behouden. Voorts licht verzoekster niet concreet toe waarom haar in Europa ontwikkelde levensstijl er in haar geval toe zou kunnen leiden dat haar een godsdienstige of

politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij of haar zus uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken heeft. Zij maakt niet aannemelijk dat zij deze kenmerken niet kan veranderen, of dat men dit redelijkerwijs niet mag verwachten (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt.71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12, pt. 71).

Verzoekster toont niet aan dat zij door haar verblijf in België dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, normen en gebruiken in de Iraakse samenleving en haar leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen. De Raad acht bepaalde (her)aanpassingen aan de in Irak heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk en van een verzoeker die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden. Er blijkt niet dat een persoonlijke aanpassing hieraan de fundamentele rechten van verzoekster zou schenden. Het loutere feit dat verzoekster en haar zus zich in het openbaar zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Het eventueel moeten dragen van een hoofddoek of het volgen van een meer conservatieve kledingstijl is dan ook onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade. Het loutere gegeven dat men in België in een grotere mate vrij is in de keuze van kledingstijl dan in het land van herkomst, is voorts niet voldoende om een internationale beschermingsstatus te verlenen.

De Raad besluit dat in het administratief dossier noch in het verzoekschrift concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat verzoeksters verblijf in België een dusdanig verwesterde jonge vrouw zou hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Irak gevaar loopt, of dat zij een dermate grote aanpassing zou moeten doen die redelijkerwijze niet van haar kan worden verwacht, laat staan dat haar fundamentele rechten zouden worden geschonden. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat aan haar en haar zus bij terugkeer naar Irak een godsdienstige of politieke overtuiging zou kunnen worden toegeschreven, of afwijkend gedrag.

Waar verzoekster nog stelt dat ze geen steun heeft van haar mannelijke familieleden en daardoor bijzonder kwetsbaar is voor geweld, herinnert de Raad eraan dat zij evenwel, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, geen zicht biedt op haar werkelijke persoonlijke en familiale situatie in Irak.

De Raad stelt vast dat verzoekster de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat zodat deze gehandhaafd blijven.

5.4.5. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst betreft, betwist verzoekster niet dat, gelet op haar verklaringen over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 1 juli 2020 de beschikbare landeninformatie aanvulde en actualiseerde. Op basis daarvan zet de verwerende partij het volgende uiteen:

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder

gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkings-samenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die naar daar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen enkel element aan in haar verzoekschrift dat hierover anders doet beslissen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar daar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus

omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt:

“Het door u neergelegde psychologisch attest van 19 november 2019 waarin onder meer gewag wordt gemaakt van trauma, depressie en suïcidedgedachten, toont niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het door u neergelegde stuk blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. Het feit dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.”

Voormelde attesten van 19 november 2019 en 17 februari 2020 maken gewag van PTSD, depressie en suïcidale gedachten. Er blijkt uit deze attesten evenwel niet concreet dat verzoeksters mentale gezondheid dermate precair is of dermate beschadigd is dat zij in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoekster omwille van haar psychologische problemen dermate is aangetast dat zij minder weerbaar is. Er blijkt ook geen nood aan mantelzorg.

Ter terechtzitting van 8 september 2020 stelt de raadsman van verzoekster dat de aanvullende nota bevestigt dat het geweld aanwezig blijft, maar hiermee wordt niet aangetoond dat er actueel in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die naar daar terugkeert louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog dat uit paragraaf 68 van de zaak zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. X) blijkt dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokken persoon, neemt niet weg dat er geen persoonlijke omstandigheden blijken die voor verzoekster het risico op willekeurig geweld verhogen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.4.6. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat verzoekster geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending is om deze reden niet dienstig.

5.4.7. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Gelet op wat hierboven werd besproken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

5.4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

De middelen zijn, in zoverre dienstig, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES